

LBRIS | We know
FREIDA McFADDEN

ÎN SPATELE UȘILOR ÎNCHISE

Traducere din limba engleză de Diana Botescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Prolog

ÎN URMĂ CU DOUĂZECI ȘI ȘASE DE ANI, un bărbat pe nume Aaron Nierling a fost arestat în casa lui din Oregon.

Majoritatea îl cunoșteau pe Nierling drept un cetățean integru. Avea o slujbă stabilă și era un soț și un tată devotat – cu alte cuvinte, un familist. Nu primise nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară în viața lui. Cu siguranță, nu avusese niciodată probleme cu legea.

Cu toate acestea, în urma unui pont anonim, poliția a descoperit în spatele ușii încuiate a atelierului din subsolul lui Aaron Nierling rămășițele lui Mandy Johansson, în vârstă de douăzeci și cinci de ani.

Osemintele conservate ale altor șaptesprezece victime care fuseseră date dispărute în ultimul deceniu au fost, de asemenea, găsite într-un cufăr din subsol. Pe parcursul anchetei, s-a stabilit că Nierling fusese implicat în cel puțin alte zece crime care datau de peste douăzeci de ani, însă nu au fost găsite dovezi medico-legale care să confirme acest lucru.

Nierling și-a recunoscut vinovăția pentru a scăpa de pedeapsa cu moartea și execută în prezent optsprezece condamnări consecutive pe viață într-un penitenciar de maximă securitate. Soția sa a fost, de asemenea, acuzată de complicitate la crimă, dar s-a sinucis în arest înainte de a fi judecată.

Articolele de presă l-au catalogat pe Aaron Nierling drept un geniu, care reușise să se sustragă poliției și FBI-ului timp de peste două decenii înainte să fie prins. Este un personaj extrem de carismatic și fermecător – cel puțin atunci când vrea. Este un narcisist și un psihopat, care probabil a ucis cel puțin treizeci de femei fără pic de remușcare. Este nebun. Este un monstru.

Și este și tatăl meu.

Capitolul 1

MĂ URMĂREȘTE CINEVA.

O simt. Logic vorbind, nu are sens ca o persoană să poată simți privirea cuiva în ceafă, dar, cumva, eu o simt chiar în momentul acesta. Este o senzație de furnicătură, care începe la nivelul scalpului și coboară până la baza gâtului, iar apoi pe șira spinării.

Am venit singură în barul acesta. Îmi place să fiu singură – mi-a plăcut dintotdeauna. De câte ori am putut, mi-am ales întotdeauna propria companie. Chiar și atunci când merg la restaurant, chiar și atunci când sunt înconjurată de zumzetul conversațiilor, prefer să stau singură.

Am în față băutura mea preferată – un cocktail Old Fashioned. În serile în care n-am chef să merg direct acasă, vin întotdeauna la Christopher's. Este un local întunecat și puțin cunoscut, în care fumul de țigară s-a impregnat până și în blatul barului. De obicei, este destul de gol, iar barmanii nu sunt prea ostentativi. Uneori, mă duc într-un separeu, dar astă-seară m-am așezat la bar. Stau cu ochii ațintiți asupra paharului meu și privesc cum se topește încet cubul de gheață, în timp ce furnicăturile din ceafă devin tot mai intense.

Aud vag televizorul din fundal. De cele mai multe ori, e pornit pe câte un meci, dar, în seara asta, este un concurs cu întrebări. Chipul gazdei umple ecranul în timp ce citește o întrebare de pe cartonașul din fața sa.

Ce prieten al lui Charles de Gaulle a fost premierul Franței în cea mai mare parte a anilor 1960?

Mă întorc, încercând să-l prind în flagrant pe cel care se holbează la mine. N-am noroc. Sunt câțiva oameni în spatele meu, dar niciunul dintre ei nu se uită la mine. Cel puțin, nimeni nu se uită la mine *în acest moment*.

Probabil e ceva nevinovat. Poate un bărbat care se gândește să-mi ofere ceva de băut. Sau poate cineva care mă recunoaște de la serviciu.

Asta nu înseamnă că este cineva care știe cu adevărat cine sunt. Niciodată nu este. Probabil că sunt doar paranoică. În seara asta se împlinesc douăzeci și șase de ani de când întreaga mea viață s-a schimbat – ziua în care s-a descoperit ce era în subsolul nostru.

– Sunteți bine, doamnă doctor?

Barmanul se apleacă spre mine, cu antebrațele lui musculoase sprijinite pe tejgheaua ușor lipicioasă. Este un barman nou – l-am văzut doar de câteva ori până acum. E puțin mai în vârstă decât cel de dinainte, poate pe la vreo treizeci și ceva de ani, ca mine.

Mă trag ușor de gulerul halatului verde. A început să-mi spună „doamna doctor” datorită halatului. Este, de fapt, o presupunere corectă – sunt chirurg generalist. Pentru că sunt femeie, majoritatea văd halatul și se gândesc că sunt asistentă, dar el a ales să creadă că sunt doctoriță.

Probabil că tata ar fi mândru dacă ar ști. Oricare ar fi sentimentele sau emoțiile de care este capabil, cu siguranță mândria este unul dintre ele – a fost clar din timpul procesului. Își dorise dintotdeauna să devină chirurg, dar nu avusese note suficient de bune. Poate că, dacă ar fi reușit, n-ar mai fi ajuns să facă lucrurile pe care a ajuns să le facă.

LBDIS

We know
books

— Sunt bine. Chiar bine, îi răspund și îmi plimb un deget pe buza paharului.

El ridică o sprânceană.

— Cum e cocktailul? M-am descurcat?

— E bun.

Asta e puțin spus. L-a preparat perfect. L-am urmărit punând cubul de zahăr pe fundul paharului – nu a vărsat doar un pliculeț de zahăr în băutura, ca alți barmani pe care i-am văzut. În plus, a pus exact cantitatea potrivită de bitter și nu a fost nevoie să îi spun să nu folosească apă minerală.

— Trebuie să recunosc, spune el, că nu mă așteptam să comandați un Old Fashioned. Nu păreți genul.

— Mmm.

Încerc să-mi ascund orice urmă de interes din voce, ca să plece și să mă lase în pace. N-ar fi trebuit să mă așez la bar, dar, ca să fiu sinceră, barmanii de aici sunt rareori atât de vorbăreți.

Îmi zâmbeste dezarmant.

— Mă gândeam că o să comandați un Cosmopolitan, o limonadă acidulată sau ceva de genul ăsta.

Îmi mușc obrazul pe interior ca să nu răspund. Îmi place să beau Old Fashioned. Asta este băutura mea preferată de când am împlinit douăzeci și unu de ani, și poate chiar un pic înainte, dacă e să fiu sinceră. Este un cocktail închis la culoare și alcoolizat, dulce-amăru. Când sorb din băutura, iritarea mea față de barmanul vorbăreț se evaporă.

— În fine. Strigați-mă dacă mai doriți ceva, îmi spune barmanul și îmi aruncă o ultimă privire lungă.

Îl privesc cum se îndepărtează. Pentru o fracțiune de secundă, îmi îngădui să-i admir mușchii supli care se văd prin tricou. Este atrăgător într-un mod

neamenințător, are părul șaten-deschis și ochi căprui și blânzi. Tuleiele nu sunt suficiente pentru a putea fi numite barbă. Este un tip neinteresant – genul pe care nu l-ai putea recunoaște dintr-un șir de oameni. Cam cum era și tata.

Încep să număr pe degete lunile de când nu a mai venit niciun bărbat la mine acasă. Apoi încep să număr anii. De fapt, s-ar putea să fie deja zeci de ani. Am pierdut noțiunea timpului, ceea ce este deranjant în sine.

Dar nu sunt interesată de o întâlnire cu barmanul sexy sau cu altcineva. Cu mult timp în urmă, am decis că relațiile nu vor mai face parte din viața mea. A fost o perioadă în care asta mă întrista, dar apoi am acceptat că e mai bine așa.

Îmi ridic din nou paharul și rotesc băutura din el. Tot am senzația aceea de fiori pe ceafă, ca și cum m-ar urmări cineva. Dar poate că nu e real. Poate e doar în mintea mea. Douăzeci și șase de ani. Nu pot să cred că a trecut atâta timp.

Prezentatorul emisiunii de la televizor îmi întrerupe gândurile, făcându-mă să-mi desprind privirea de la băutura.

Ce criminal în serie era cunoscut sub numele de Meșterul?

Barmanul se uită la ecran și spune pe nerăsuflăte:
— Aaron Nierling.

Numele tatei este răspunsul unei întrebări la un concurs televizat în această seară. S-ar putea să aibă legătură cu aniversarea arestării sale, dar cel mai probabil este o coincidență. Nu contează câți ani vor trece, ceea ce a făcut nu va fi dat uitării niciodată. Mă întreb dacă se uită și el. Îi plăceau emisiunile de tip concurs. Oare are voie să se uite la televizor acolo? Nu prea știu ce îi permit să facă în închisoare. N-am mai vorbit cu el

LIBRIS

We know
BOOKS

de când a fost arestat, chiar dacă îmi scrie în fiecare săptămână câte o scrisoare.

Îmi alung gândurile despre tata în timp ce savurez băutura și las sentimentul acela plăcut și cald să mă învăluie. Barmanul șterge blatul de la celălalt capăt al barului, cu mușchii încordați pe sub tricou. Se oprește puțin să se uite la mine și îmi face cu ochiul.

Hmm! Poate că abținerea mea autoimpusă nu este o idee atât de bună. Aș muri dacă m-aș distra și eu o noapte? Dacă aș purta altceva în afară de halat? Dacă mi-aș lăsa părul negru desfăcut în loc să-l prind într-un coc strâns care-mi face foliculii să urle de durere?

— Doamnă doctor Davis? Dumneavoastră sunteți?

La auzul vocii din spatele meu, senzația plăcută și caldă pe care mi-a dat-o whiskyul dispare instantaneu. Am avut dreptate. Chiar se uita cineva la mine. Mi-aș fi dorit să mă fi înșelat măcar de data asta. Tot ce-mi doream era puțină liniște în seara asta.

Preț de vreo două secunde, mă gândesc să nu mă întorc, să mă prefac că nu sunt dr. Nora Davis; că sunt o altă doamnă în halat verde care, întâmplător, seamănă cu dr. Davis.

Dar măcar nu m-a strigat Nora Nierling. Nimeni nu m-a mai strigat așa de foarte, foarte mult timp. Și așa sper să rămână lucrurile.

Bărbatul care stă în spatele meu are în jur de cincizeci de ani, e scund și voinic. Cu siguranță e un pacient. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, dar îmi amintesc totul despre el. A venit la spital cu febră și dureri abdominale. A fost diagnosticat cu colecistită – o vezică biliară infectată. Am încercat să o extirpăm laparoscopic, dar, la jumătatea intervenției, a trebuit să recurg la o operație deschisă. De aceea știu că, dacă și-ar ridica acum cămașa peste burta proeminentă, i s-ar vedea cicatricea

diagonală din partea superioară dreaptă a abdomenului. Sunt sigură că s-a vindecat bine până acum.

— Doamnă doctor Davis!

Bărbatul se uită la mine și rânjește, arătându-mi un șir de dinți galbeni, ușor stricați.

— Mă uitam în jur și nu eram sigur, dar... *dumneavoastră* sunteți! Doamne, nu m-aș fi așteptat să vă întâlnesc într-un asemenea loc.

Ce caută o fată drăguță ca dumneavoastră într-un asemenea loc? Cel puțin n-a făcut niciun comentariu despre cocktailul meu.

— Mda, păi..., bombăn eu.

Aș vrea să-mi spună cum îl cheamă. Mă simt în dezavantaj. Am o memorie excelentă la multe lucruri – aș putea schița cu ochii închiși fiecare vas de sânge care alimentează intestinul –, dar numele oamenilor nu este unul dintre ele. Caut în străfundurile creierului, dar nu găsesc nimic.

— Hei, amice! strigă bărbatul la barman. Băutura doamnei doctor Davis e din partea mea! Doamna aceasta mi-a salvat viața!

— Nu este nevoie..., bombăn eu.

Dar e prea târziu. Acest pacient al cărui nume nu mi-l amintesc se face deja comod pe scaunul de lângă mine, chiar dacă, sunt convinsă, lipsa machiajului și halatul care nu este cu nimic mai atrăgător decât un sac de cartofi nu invită oamenii să-mi țină companie.

— Ea mi-a făcut asta! zice el și își ridică poalele cămășii.

Are burta acoperită de păr negru des, dar tot i se vede cicatricea subțire rămasă în locul în care l-am operat. Exact cum îmi aminteam.

— Bună treabă, nu? îl întreabă el pe barman.

— Sunteți o adevărată eroină, doamnă doctor Davis, spune el. Adică, eram tare bolnav...

Și apoi începe să le povestească mândru celor din jurul său despre cum i-am salvat viața. Aș spune că acest fapt este discutabil. Da, eu sunt cea care i-a scos vezica biliară infectată, dar probabil că s-ar fi descurcat la fel de bine și cu antibiotice intravenoase și un dren plasat prin radiologie intervențională. Nu i-am salvat neapărat viața.

Însă omul nu se lasă descurajat. Și operația a avut succes, iar el s-a recuperat complet și pare destul de sănătos, cu excepția dentiției.

— Impresionant. Sunteți o adevărată eroină, doamnă doctor! remarcă barmanul cu un zâmbet amuzat, în timp ce pacientul misterios termină de povestit despre isprăvile mele.

— Da. Ei bine... asta e meseria mea, îi răspund și îmi beau ultima picătură de Old Fashioned.

Mă ridic nesigură de pe scaunul de la bar. Dacă s-ar uita cineva la mine, s-ar putea întreba dacă sunt prea beată ca să conduc. Dar motivul pentru care tremur nu are nimic de-a face cu alcoolul.

Astăzi se împlinesc douăzeci și șase de ani. Uneori am impresia că a fost ieri.

— Am să plec. Mulțumesc pentru băutura, spun și îi zâmbesc politicoz fostului meu pacient.

— Ah! Chiar plecați?

Pe fața bărbatului se așterne dezamăgirea, ca și cum ar fi sperat că voi mai rămâne încă o oră să vorbim despre vezica lui biliară infectată.

— Mă tem că da.

Se uită la paharul meu gol și bate cu degetele lui butucănoase în blatul barului.

— Dar... Mă gândeam că aş putea să vă mai ofer ceva de băut. Sau poate o cină. Ştiţi dumneavoastră, în semn de mulţumire.

Iar acum îmi amintesc încă un amănunt despre acest om. Când mi-a mulţumit la vizita de control, şi-a aşezat mâna pe genunchiul meu. L-a strâns puţin înainte să plec şi mi-a spus „Aţi făcut o treabă excelentă, doamnă doctor Davis.” Bineînţeles, încă nu-mi amintesc numele lui afurisit.

— Nu este necesar, spun eu. Compania dumneavoastră de asigurări m-a plătit deja.

Se scarpină pe gât, unde are o mică iritaţie de la bărbierit. Încearcă să-şi resusciteze zâmbetul.

— Haideţi, doamnă doctor Davis... Nora. O femeie frumoasă ca tine n-ar trebui să stea singură într-un bar.

Zâmbetul politicos mi-a dispărut de pe buze.

— Sunt bine, mulţumesc foarte mult.

— Haide! O să fie distractiv. Meriţi să te bucuri de o seară frumoasă.

Îmi face cu ochiul. Observ acum că unul dintre incisivii lui stricaţi este maro-închis, aproape negru.

Îmi pun poşeta pe umăr.

— Da, merit. Şi de aceea mă duc acasă.

— Cred că ar trebui să te mai gândeşti, spune el şi încearcă să ajungă la braţul meu, dar mă feresc. Te pot face să te simţi bine, Nora.

— Mă îndoiesc foarte serios.

Îi dispare toată afecţiunea de pe faţă şi mijeste ochii la mine.

— A, am înţeles! Eşti prea bună ca să pierzi cinci minute purtând o conversaţie într-un bar cu unul dintre pacienţii tăi.

Degetele mi se încleștează pe cureaua poșetei. Ei bine, situația a escaladat rapid. Va trebui să-i spun lui Harper să se asigure că acest om este dat afară din cabinet dacă mai apare. A, stai, nu pot. Tot nu-i știu numele.

Vocea severă a barmanului ne întrerupe conversația.

— Scuzați-mă. Doamnă doctor, omul ăsta vă face probleme?

Henry Callahan. Așa îl cheamă – îmi vine în minte ca o lovitură de picior în dinți. Oftez ușurată.

Callahan se uită la barman și îi observă statura, mușchii de pe antebrațe și bicepșii. Se încruntă.

— Nu, eu tocmai plecam, spune el.

— Bine.

Callahan reușește să mă lovească în umăr când o ia spre ușă împleticindu-se. Mă întreb câte pahare a băut înainte să mă abordeze. Probabil prea multe – cine știe dacă își va mai aminti de asta dimineață.

Henry Callahan. O să-i spun lui Harper mâine dimineață la prima oră. De-acum nu mai este binevenit în cabinetul meu.

Mă uit din nou la paharul meu gol. Se pare că bătrânul Henry nu mi-a mai plătit băutura aia până la urmă. Bag mâna în geantă să plătesc eu, dar barmanul dă din cap.

— Din partea casei, spune el.

Îmi ridic bărbia.

— Aș vrea să plătesc.

— Ei bine, eu aș vrea să ofer o băutură unei femei care i-a salvat viața unui tip.

Ochii căprui și blânzi ai barmanului rămân ațintiți asupra mea. Expresia de pe fața lui este ciudat de familiară. Oare l-am mai văzut înainte?

Mă uit iar la el, analizându-i trăsăturile în general frumoase și încercând să-mi dau seama de unde îl cunosc. Nu poate fi un fost pacient. Este mult mai tânăr decât majoritatea oamenilor care vin la cabinet, iar eu îmi amintesc de toți cei pe care i-am avut sub cuțit – cum ar fi Henry Callahan –, chiar dacă nu-mi amintesc imediat cum îi cheamă.

Ne cunoaștem de undeva? Întrebarea îmi stă pe vârful limbii, dar nu o pun. Probabil că mă înșel. A fost o seară cel puțin ciudată și nu vreau decât să merg acasă.

– Bine, spun în cele din urmă. Mulțumesc pentru băutura.

El își înclină capul într-o parte.

– Vă descurcați? Vreți să vă conduc la mașină?

– Mă descurc, spun eu.

Mă uit în parcare a barului. Mașina mea este chiar sub un stâlp de iluminat, la doar o aruncătură de băț. Îl privesc pe Henry Callahan urcându-se în mașină – un mic Dodge albastru cu aripa din spate înfundată. Umerii mi se relaxează când îl privesc îndepărtându-se.

Senzația ciudată de la ceafă a dispărut, dar a fost înlocuită de o ușoară greață. Fac tot posibilul să o alung. Nu-mi fac griji cu privire la Henry Callahan. După câte am văzut în viața mea, nu mă mai pot impresiona prea multe.

Dar mai stau câteva minute lângă ușa barului, ca să mă asigur că a plecat.